

08-04-2018 প্ৰাতঃমুৰলী

ওম শান্তি

"অব্যক্ত মহাবাক্য"

ৰিভাইজ: 17-05-1983 মধুবন

"সংগম যুগ - ফুৰ্তিৰ দৃশ্যৱলীৰ যুগ"

আজি বাপদাদাই নিজৰ সৰু ডাঙৰ নিশ্চিত বাদশ্বাহ সকলক চাই আছেহঁক। সংগম যুগতেই ইমান শ্ৰেষ্ঠ বাদশ্বাহসকলৰ সভা হয়। অন্য কোনো যুগতেই ইমান বাদশ্বাহৰ সভা নহয়। এই সময়কেই নিশ্চিত বাদশ্বাহৰ সভা বা স্বৰাজ্য সভা বুলিয়েই কোৱা, সকলোৱে দেখি আছে। সৰু ডাঙৰ সকলোৱে এইটো জানে আৰু মানি চলে যে আমি সকলো এই শৰীৰৰ মালিক শুদ্ধ আত্মা। আত্মা কোন হ'ল? মালিক। স্বৰাজ্য অধিকাৰী! সৰুতকৈও সৰু সন্তানসকলেও এইটো মানে যে মই বাদশ্বাহ হওঁ। গতিকে বাদশ্বাহৰ সভা বা স্বৰাজ্যৰ সভা কিমান শ্ৰেষ্ঠ হ'ল। আৰু বাদশ্বাহৰো বাদশ্বাহ বা ৰজাৰো ৰজা বনাওঁতা - বৰ্তমানৰ ৰজা তথা ভৱিষ্যতৰ ৰজা এনে ৰজাসকলক দেখি বা সকলো নিশ্চিত বাদশ্বাহ সকলক দেখি কিমান হৰ্ষিত হ'ব, গোটেই কল্পতে এনেকুৱা পিতা কোনোবা হ'ব জানো যাৰ লক্ষ্যধিক সন্তান বাদশ্বাহ হয়! যাকেই নোসোধা তেতিয়া কি কয় বাৰু? সৰু শিশু এটায়ো কয় - "মই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হ'ম" সকলো সন্তানেই এনেকৈয়ে ভাবা নহয়। এনেকুৱা পিতাৰ এনেকুৱা ৰাজকীয় সন্তানসকলক লৈ কিমান গৌৰৱবোধ হয়! তোমালোকৰো এইটো ঈশ্বৰীয় নিচা আছে যে আমিও ৰাজকীয় বংশৰ হওঁ। ৰাজ্যবংশী হোৱানে? গতিকে বাপদাদাই এজন-এজন সন্তানক চাই আছে। পিতাৰ কিমান ভাগ্যবান সন্তান আছে! প্ৰত্যেকজন সন্তান ভাগ্যৱান। লগতে সময়ৰো সহযোগ আছে কিয়নো এই সংগম যুগ যিমান সৰু যুগ সিমান বিশেষতাৰে ভৰা যুগ। সংগমযুগৰ যি প্ৰাপ্তি সেয়া অন্য যুগত হ'ব নোৱাৰে। সংগমযুগ হৈছেই ফুৰ্তিৰ দৃশ্যৱলীৰ যুগ। ফুৰ্তিয়েই ফুৰ্তি নহয়নে! খোৱা যদিও পিতাৰ লগত ফুৰ্তিত খোৱা। চলা-ফুৰা কৰিলেও ভাগ্যবিধাতা পিতাৰ লগত হাতত হাত দি চলা। জ্ঞান অমৃত পান কৰিলেও জ্ঞান দাতা পিতাৰ লগত পান কৰা। কৰ্ম কৰিলেও কৰ্মাৱনহাৰ পিতাৰ লগত নিমিত্ত হৈ কৰোঁতা বুলি বুজি কৰা। শুলেও স্মৃতি ৰূপী কোলাত শোৱা। উঠিলেও ভগৱানৰ লগত বাৰ্তালাপেৰে আৰম্ভণি কৰা। গোটেই দিনচৰ্চ্যাতে বাবা আৰু তুমি। বাবা য'ত থাকে তাত পাপ নাথাকে। তেন্তে কি হ'ব! ফুৰ্তিয়েই ফুৰ্তি হ'ব নহয়নে! বাপদাদাই চাই আছিল যে সকলো সন্তানেই ফুৰ্তিত থাকেনে। এই চুটি জন্ম লৈছাই ফুৰ্তিৰে পালন কৰিব কাৰণে। খোৱা-বোৱা, স্মৃতিৰ ফুৰ্তিত থাকা। এই অলৌকিক জন্মৰ ধৰ্ম অৰ্থাৎ ধাৰণাই হৈছে "ফুৰ্তিত" থকা। দিব্য কৰ্ম সেৱাৰ ফুৰ্তিত থাকিব লাগে। জন্মৰ লক্ষ্যই হৈছে ফুৰ্তিত থকা। আৰু গোটেই বিশ্বক সকলো প্ৰকাৰৰ ফুৰ্তিৰে ভৰপূৰ দুনিয়া বনোৱা। গতিকে ৰাতিপুৱাৰ পৰা ৰাতিলৈকে ফুৰ্তিৰ দৃশ্যৱলীৰ লগত থাকা নহয়নে। নিশ্চিত বাদশ্বাহ হৈ দিন ৰাতি পাৰ কৰানে। গতিকে শুনিলা আজি সূক্ষ্ম লোকত কি দেখিলো! নিশ্চিত বাদশ্বাহৰ সভা। প্ৰত্যেকজন বাদশ্বাহ নিজৰ স্মৃতিৰ ফুৰ্তিত পিতাৰ হৃদয়ৰ আসনধাৰীৰ স্মৃতিৰ তিলকধাৰী হৈ আছিল। ভাল বাৰু -আজিতো মিলনৰ দিন হয় সেয়েহে নিজৰ বাদশ্বাহসকলৰ লগত মিলন মনাবলৈ আহিছে। ভাল বাৰু -

সদায় নিশ্চিত বাদশ্বাহ, ফুৰ্তিৰ জীৱনত ফুৰ্তিৰ দৃশ্যৱলী দেখোঁতা, সদায় ভাগ্যৱান পিতাৰ লগত থাকোঁতা, এনেকুৱা স্বৰাজ্য অধিকাৰী, হৃদয় সিংহাসন অধিকাৰী, পদমাপদম ভাগ্যৱান সন্তানসকলক বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

সৰু সন্তানসকলৰ প্ৰতি :- সকলো সন্তানে নিজক মহান আত্মা বুলি ভাবি পঢ়ানে, খেলা-ধূলা কৰানে, চলা-ফুৰা কৰানে? আমি মহাত্মা হওঁ, সদায় এইটো ফুৰ্তি ৰাখা, নিচা ৰাখা যে আমি উচ্চতকৈও উচ্চ ভগৱানৰ সন্তান হওঁ। ভগৱানক দেখিছা?

ক'ত আছে? কোনোৱে কয় যদি আমাকো ভগৱানক লগ কৰাই দিয়া তেন্তে লগ কৰাব পাৰিবা? সকলো ভগৱানৰ সন্তান হয় গতিকে ভগৱানৰ সন্তানে কেতিয়াও কাজিয়াতো নকৰা? চঞ্চলতা কৰা নেকি? ভগৱানৰ সন্তান যোগী হয় তেন্তে তোমালোকে চঞ্চলতা কিয় কৰা? সদায় নিজকে মহান আত্মা, যোগী আত্মা বুলি ভাবিবা। কি হ'বা? লক্ষ্মী-নাৰায়ণ! দুয়োটিয়ে একেলগে হ'বানে? নে কেতিয়াবা লক্ষ্মী, কেতিয়াবা নাৰায়ণ হ'বা! লক্ষ্মী হোৱাটো পচন্দ কৰানে? ভাল বাৰু - সদায় নাৰায়ণ হ'বলৈ বিচৰা যদি সদায় শান্ত যোগী জীৱন যাপন কৰিবা আৰু সদায় ৰাতিপুৱা উঠি শুপ্ৰভাত নিশ্চয় দিবা। এনেকুৱা নহয় দেৰিকৈ উঠিবা আৰু খৰখেদাকৈ সাজু হৈ গুছি যোৱা। ৩ মিনিট হ'লেও স্মৰণত বহি শুপ্ৰভাত নিশ্চয় দিবা, বাৰ্তালাপ কৰি পিছত সাজু হ'বা। এইটো ব্ৰত কেতিয়াও নাপাহৰিবা। যদি শুপ্ৰভাত নকৰা তেন্তে আহাৰ নাখাবা। আহাৰ খোৱাটো মনত থাকে যদি প্ৰথমে শুপ্ৰভাত কৰাতো মনত থাকিব। শুপ্ৰভাত কৰি পিছত আহাৰ খাবা। স্মৰণ কৰা জ্ঞানৰ পঢ়াক, ভাল গুণ ধাৰণ কৰা যদি বিশ্বত তোমালোকে আত্মিক গোলাপ হৈ সুগন্ধ বিয়পাব পাৰিবা। গোলাপ ফুল সদায় ফুলি থাকে আৰু সদায় সুগন্ধ বিয়পাই থাকে। গতিকে এনেকুৱা সুগন্ধিযুক্ত ফুল হোৱা নে! সদায় ফুৰ্তিত থাকা নে কেতিয়াবা অলপ দুখো অনুভৱ হয়? যেতিয়া কোনো বস্তু বিচাৰি নোপোৱা তেতিয়া দুখ হয় চাগৈ বা মা-দেউতাই কিবা কয় যদি দুখ হয় চাগৈ। এনেকুৱা নকৰা যেন যাৰ বাবে মা-দেউতাই ক'বলগীয়া হয়। এনেদৰে যোৱা যেনেদৰে পৰী (ফৰিস্তা) সকল যায়। ফৰিস্তাই আৰাজ নকৰে (পৰীয়ে শব্দ নকৰে)। মনুষ্যইহে শব্দ কৰে। তোমালোক ব্ৰাহ্মণৰ পৰা ফৰিস্তা হ'বলৈ গৈ আছা গতিকে শব্দ নকৰিবা। এনেদৰে যোৱা যাতে কোনেও গমেই নাপায়। খোৱা-বোৱা, চলা-ফুৰা সকলো ফৰিস্তা হৈ কৰিবা। বাপদাদাই সকলো সন্তানক বহুত-বহুত শুভেচ্ছা দি আছে। বহুত ভাল সন্তান হোৱা আৰু সদায় ভাল হৈয়ে থাকিবা। ভাল বাৰু।

কন্যা সন্তানসকলৰ প্ৰতি :- কুমাৰী জীৱনৰ কি মহিমা আছে? কুমাৰীসকলক পূজা কৰা হয়, কিয়? পৱিত্ৰ আত্মা হয়। গতিকে সকলো পৱিত্ৰ আত্মা পৱিত্ৰ স্মৰণৰ দ্বাৰা আনকো পৱিত্ৰ বনোৱাৰ সেৱাত বৰ্তী আত্মা হোৱা নহয়! সৰুৱে বা ডাঙৰেই হোৱা কিন্তু বাবাৰ পৰিচয়তো সকলোৱে দিব পাৰা নহয়। সৰু সকলেও বহুত ভাল ভাষণ কৰিব পাৰে। বাপদাদাই যদি সৰুতকৈ সৰু কুমাৰীক ডাঙৰ মঞ্চত ভাষণ কৰিবলৈ মাতে তেন্তে সাজু হৈ আছা নে? সংকোচতো নকৰা। ভয় নোখোৱা? সদায় নিজকে বিশ্বৰ সৰ্ব আত্মাৰ কল্যাণ কৰোঁতা বিশ্বকল্যাণকাৰী আত্মা বুলি ভাবিবা। দেখাত কেৱল সাধাৰণ কুমাৰী নহয় কিন্তু শ্ৰেষ্ঠ কুমাৰী। শ্ৰেষ্ঠ কুমাৰী গতিকে কামো শ্ৰেষ্ঠ কৰিবা নহয়। আটাইতকৈ শ্ৰেষ্ঠ কাৰ্য্য হৈছে বাবাৰ পৰিচয় দি বাবাৰ বনোৱা। দুখীয়াই দিশহাৰা হৈ আছে, বিচাৰি ফুৰিছে আৰু তোমালোকে জানি ল'লা, পাই গ'লা, কিমান যে ভাগ্যৱান হোৱা। ভগৱানৰ হৈ গ'লা, ইয়াতকৈ ডাঙৰ ভাগ্য আৰু কিবা থাকিব পাৰেনে। গতিকে চিৰ ভাগ্যৱান আত্মা হওঁ এই আনন্দত (ফুৰ্তিত) থাকিবা। ফুৰ্তি যদি হেৰাই যায় তেন্তে কেতিয়াবা কান্দিবা, কেতিয়াবা চঞ্চলতা কৰিবা। সদায় নিজৰ মাজত মৰমেৰে থাকিবা আৰু লৌকিক মাতা-পিতাৰ আজ্ঞা মানি চলিবা। পাৰলৌকিক পিতাৰ স্মৰণত সদায় থাকিবা। গতিকে সদায় নিজকে শ্ৰেষ্ঠ কুমাৰী, পূজিত কুমাৰী হিচাপে ভাবিবা। মন্দিৰত যি শক্তিসকলৰ পূজা কৰে সেইয়াই হোৱা নহয়। একো একোটি কুমাৰীয়ে বহুত ডাঙৰ কাৰ্য্য কৰিব পাৰে। বিশ্ব পৰিৱৰ্তন কৰাত নিমিত্ত হ'ব পাৰা। বাপদাদাই বিশ্ব পৰিৱৰ্তনৰ কাৰ্য্য সন্তানসকলক দিছে। গতিকে সদায় বাবা আৰু বাবাৰ সেৱাৰ স্মৃতিত থাকিবা। বিশ্ব পৰিৱৰ্তন কৰাৰ সেৱা কৰাৰ আগতে নিজক পৰিৱৰ্তন কৰি লোৱা। যি আগৰ জীৱন আছিল সেই জীৱনক একেবাৰে সলনি কৰি কেৱল শ্ৰেষ্ঠ আত্মা হওঁ, পৱিত্ৰ আত্মা হওঁ, মহান আত্মা হওঁ, ভাগ্যৱান আত্মা হওঁ, এই চিন্তনত থাকিবা। এই স্মৃতি স্কুল আৰু কলেজত গৈতো পাহৰি নোযোৱা। সংগৰ ৰংটো নালাগে। কেতিয়াবা খোৱা বোৱাৰ ফালে আকৰ্ষণতো নহয়। অলপ বিস্কুত বা আইচ ক্ৰীম খাই লওঁ, এনেকুৱা ইচ্ছাতো নহয়। সদায় স্মৰণত থাকি বনোৱা, ব্ৰহ্মাভোজন খাওঁতা এনেকুৱা পৰিপক্ক। চাবা তালৈ

গৈ সংগৰ প্ৰভাৱত আহি নাযাব। কুমাৰীসকলে যিমান ভাগ্য বনাব বিচাৰে সিমান বনাব পাৰে। সৰুৰে পৰা সেৱাৰ নিচাত থাকা। পঢ়াও আৰু পঢ়াবলৈও শিকা। সৰুৰে পৰা যদি পাৰ্গত হোৱা তেন্তে ডাঙৰ হৈ চাৰিও দিশৰ সেৱাৰ নিমিত্ত হৈ যাব। স্থাপনাৰ সময়তো সৰু সৰু আছিল এতিয়া তেওঁলোকে কিমান সেৱা কৰি আছে, তোমালোকে তেওঁলোকতকৈ পাৰ্গত হ'ব। ভৱিষ্যতৰ ভাগ্য তোমালোক। কালিলৈ ভাৰত যেতিয়া স্বৰ্গ হৈ যাব সেই আগন্তুক দিনৰ ভাগ্য তোমালোক। যিসকলে তোমালোকক দেখে তেতিয়া অনুভৱ কৰক যে সাধাৰণ নহয় বিশেষ কুমাৰী।

সেই পঢ়া পঢ়িলেও মনৰ লগন জ্ঞানৰ অধ্যয়নত থকা উচিত। পঢ়াৰ পিছত লক্ষ্য কি? শ্ৰেষ্ঠ আত্মা হৈ শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম কৰা। চাকৰি ৰূপী পাচি উঠোৱা কথাটো নাই। যদি কোনো কাৰণ আছে তেন্তে অন্য কথা। মা দেউতাৰ লগত যদি আন কোনো উপাৰ্জনৰ পথ নাই তেন্তে সেয়া হৈছে বাধ্যতা। কিন্তু তোমালোকে বৰ্তমান আৰু ভৱিষ্যটোক সদায় মনত ৰাখিবা। কামত কি আহিব? এই জ্ঞান অধ্যয়নেই 21 জন্মলৈ কামত আহিব সেই বাবে নিমিত্ত মাত্ৰ যদি লৌকিক কাৰ্য্য কৰিবও লাগে তেতিয়াও মনৰ লগন বাবা আৰু সেৱাৰ লগত থাকে যেন। গতিকে সকলো সোঁহাত স্বৰূপ হ'ব, বাওঁহাত নহয়। যদি ইমানবোৰ সোঁহাত স্বৰূপ হৈ যোৱা তেন্তে বিনাশ হ'বই কি হ'ব। ইমান শক্তি সকলে বিজয়ৰ পতাকা লৈ যদি ওলাই আহি যায় তেতিয়া ৰাৱণ ৰাজ্যৰ সময় সমাপ্ত হৈ যাব। যদি ব্ৰহ্মাকুমাৰী হ'বাই তেন্তে ডিগ্ৰীয়ে কি কৰিব।। এয়া নিমিত্ত মাত্ৰ সাধাৰণ জ্ঞানে বুদ্ধিক বিশাল হোৱাৰ বাবে পঢ়া যায়। মনৰ লগনেৰে নহয়, এনেকুৱা নহয় বাকী এবছৰত এই ডিগ্ৰী লওঁ পিছত আন ডিগ্ৰী লওঁ....এইবোৰ কৰোতে কৰোতে যদি কাল আহি যায়....সেই বাবে যি নিমিত্ত তেওঁৰ ৰায় লৈ থাকিবা। আগলৈ পঢ়া বা নপঢ়া। কোনো আছে যি অধ্যয়নৰ নিচাত নিজৰ বৰ্তমান আৰু ভৱিষ্যত এৰি দিয়ে, ঠগ খাই যায়। নিজৰ জীৱনৰ সিদ্ধান্ত নিজেই কৰিব লাগিব। মা দেউতাই ক'ব নহয়। স্বয়ং বিচাৰক হোৱা। তোমালোক শিৱ শক্তি হোৱা, তোমালোকক কোনেও বান্ধোনত বান্ধিব নোৱাৰে। ছাগলীকহে বন্ধনত বান্ধিব পাৰে, শক্তিক নহয়। শক্তিৰ বাহন সিংহ হয়, সিংহই স্বতন্ত্ৰ হৈ থাকে, বন্ধনত নহয়। গতিকে আমি সদায় বাবাৰ সোঁহাত স্বৰূপ এই কথা মনত ৰাখিবা। ভাল বাৰু!

শিক্ষক সকলৰ লগত:- সদায় এইটো স্মৃতি থাকেনে যে আমি নিমিত্ত সেৱাধাৰী হওঁ। কৰাবনহাৰে নিমিত্ত হৈ কৰাই আছে। গতিকে কৰাবনহাৰেই দায়িত্বশীল হ'ব নহয় জানো, নিমিত্ত হোৱাসকল সদায় বোজা মুক্ত। আদেশ পালে, কাৰ্য্য কৰিলে আৰু সদায় বোজা মুক্ত। এনেকৈ থকা নহয় নে, নে কেতিয়াবা সেৱাৰ বোজা অনুভৱ হয়? কিয়নো যদি বোজা অনুভৱ হয় তেন্তে সফলতা নহ'ব। বোজা বুলি ভাবিলে কোনো কৰ্মই যথার্থ নহ'ব। স্থূলতো যেতিয়া কোনো কাৰ্য্য বোজা হৈ যায় তেতিয়া কিবা ভাগিব, কিবা ফালিব, কিছু মনোমালিন্য হ'ব, আমনিদায়ক হ'ব। কাৰ্য্যও সফল নহ'ব। সেইদৰে অলৌকিক কাৰ্য্যও যদি বোজা হিচাপে কৰা হয় তেন্তে যথার্থ নহ'ব। সফল নহ'ব। পিছলৈ বোজা বাঢ়ি যাব। গতিকে সংগমযুগৰ যি শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্য বোজামুক্ত হৈ উৰাৰ, সেয়া ল'ব নোৱাৰিবা। তেন্তে সংগমযুগী ব্ৰাহ্মণ হৈ কি কৰিলা! সেইবাবে সদায় বোজামুক্ত হৈ নিমিত্ত হিচাবে ভাবি কাৰ্য্য কৰিবা- ইয়াকেই সফলতা মূৰ্ত বুলি কোৱা হয়। যি দৰে আজি কালিৰ দিনত ভৰিৰ তলত চকা লগোৱা জোতা পিন্ধি দৌৰে, সেয়া কিমান পাতল হয়। তাৰ গতি আৰু তীব্ৰ হয়। গতিকে যেতিয়া পিতাই চলাই আছে, তেনে শ্ৰীমতৰ জোতা লাগি গ'লনে। শ্ৰীমত ৰূপী জোতা পিন্ধিলে স্বতঃ পুৰুষাৰ্থৰ দৌৰ আৰু বেগী হ'ব। সদায় এনেকুৱা সেৱাধাৰী হৈ চলিবা। অলপো বোজা অনুভৱ নকৰিবা। কৰাবনহাৰ যদি বাবাই হয় তেন্তে বোজা কিহৰ? এই স্মৃতিত সদায় উৰন্ত কলাত গতি কৰি থাকিবা। এনেকৈ সদায় উৰি থাকা। ইয়াক কোৱা হয় প্ৰথম স্থানৰ যোগ্য সেৱাধাৰী। মাথো বাবা, বাবা আৰু বাবা। প্ৰত্যেক চেকেণ্ড অনবৰতে এই সংগীত বাজি থাকিব লাগে। মাথো "বাবা আৰু মই", সদায় এনেদৰে সমাহিত হৈ থাকিলে তৃতীয় কোনো মাজত আহিব নোৱাৰে। য'ত সদায় সমাহিত হৈ থাকিবা, দুয়ো ৰাজি থাকিলে মাজত

আন কোনেও আহিব নোৱাৰে। ইয়াকেই কোৱা হয় শ্ৰেষ্ঠ সেৱাধাৰী। এনে হয়নে? অন্য একো নাচাবা, একো নুশুনবা। শুনিলেও প্ৰভাৱ পৰিব। মাথো বাবা আৰু মই, সদায় ফুৰ্তিত থাকা। পৰিশ্ৰম বহুতেই কৰিছা, এতিয়া ফুৰ্তি কৰাৰ সময়। এটি গীত আছে নহয় ফুৰ্তিয়েই ফুৰ্তি.... উঠা, বলা, সেৱা কৰা, শোৱা সকলো ফুৰ্তিত। খুব নাচা, গোৱা, আনন্দত থাকা। সেয়াও ফুৰ্তিত নাচি নাচি কৰা। এনেকুৱা নহয় যে লৰি বাগৰি (পৰি উঠি) কৰা। সংগমযুগত সৰ্ব সম্বন্ধৰ ফুৰ্তি আছে। গতিকে খুব ফুৰ্তি কৰা। সদায় ফুৰ্তিৰ দৃশ্যৱলীতেই থাকা। ভাল বাৰু।

***বৰদান:-** কৰ্মৰ গূহ্য গতিৰ জ্ঞানৰ দ্বাৰা জ্ঞানী হৈ ধৰ্মৰাজ পুৰীৰ শাস্তিৰ পৰা ৰেহাই পাওঁতা বিকৰ্মাজিৎ হোৱা।

শাস্তিৰ অনুভৱকে ধৰ্মৰাজ পুৰী বুলি কয়, বাকী ধৰ্মৰাজ পুৰী বুলি কোনো বেলেগ স্থান নাই। অন্তিমত নিজৰ কৃত পাপ যমদূতৰ ভয়ানক ৰূপত সন্মুখত আহে। সেই সময়ত পশ্চাতাপ আৰু বৈৰাগ্যৰ সময় হয়, সৰু সৰু পাপো ভূতৰ দৰে লাগে। পশ্চাতাপৰ ত্ৰাহি ত্ৰাহি হয়, সেইবাবে সেই শাস্তিৰ অনুভৱৰ পৰা ৰক্ষা পাবলৈ কৰ্মৰ গূহ্য গতিৰ জ্ঞাতা হৈ সদায় শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম কৰা আৰু বিকৰ্মাজিৎ হোৱা।

***শ্লোগান:-** যিয়ে দেহ-মন-ধনৰ সৈতে পিতাৰ প্ৰতি পুৰা বলিহাৰ হয় তেৱেঁই ডিঙিৰ মালা (হাৰ) হয়।

!!ওম শান্তি!!
